

Ой життя, ти життя

Панас Мирний

Ой життя, ти життя! по якій ти дорозі ідеш?
По яким непрохідному шляху шугаєш?
Межи бистрих річок та глибоких яруг,
Непрохідних вонючих багнюк ти літаєш.
Кругом лісом тебе обняли вороги,
Морем слов залили твою душу вони,
Й самотньо, як той ворон, ти кричеш,
Що ні правди, ні сонця не бачиш...
Тут начальник лихий, і дурний, і старий,
Як собака, зубами скрегоче,
Шматок хліба гіркий, працьовитий, трудний,
А і той одняти од тебе він хоче.
Кругом лісом тебе обняли вороги,
Морем слов залили твою душу вони,
Й самотньо, як ворон, ти кричеш.
Що ні правди, ні світа не бачиш.
І нав'язує він свої думки тобі,
Ні на віщо не потрібні на світі,
Щоб, як яструб лихий, і псував, і клював,
Що найкраще є поміж людьми.
Кругом
Найзавітні гадки, найясніші надії святі,
Найдорожчу віру моєї весни,
І усе, що мені таке любе та миле.
Щоб приніс йому в жертву, дурному.
Кругом
Як кріпак той, без сліз, без розмовоньки навіть
Приклонявсь аж до ніг головою,
Слухав лайку його препротивну, дурну,
Як хто часом розсердить по дому.
Кругом
Друге – люди такі, як ті змії повзькі,
Тут прикинуться, буцімто добрі,
Плачуть горю твому, щиро так обнімуть
І жало, обнімаючи, встромлять.